

LA QUEREL·LA CONTRA EL GOVERN DE LA GENERALITAT

El Tribunal de Garanties s'ha declarat competent i la vista del procés tindrà lloc, segons sembla, dintre d'un mes

AHÍ VA REUNIR-SE EL TRIBUNAL DE GARANTIES

Ha estat acordada per gran majoria la competència per a entendre en la querella contra els membres de la Generalitat de Catalunya

El senyor Gil i Gil, jutge instructor

Madrid, 17. — Des de les onze del matí fins a un quart de tres de la tarda va estar reunint el Ple del Tribunal de Garanties Constitucionals.

Hi han assistit els seus vint-i-tres vocals. En acabar la reunió, el secretari, senyor Serrano Pacheco, ha manifestat als periodistes que el Tribunal després d'ample discussió havia acordat la competència de dit Tribunal per tal d'entendre en la querella presentada pel Govern contra els membres de la Generalitat de Catalunya.

Ha afegit el senyor Serrano Pacheco que com a jutge instructor de la causa sortirà cap a Barcelona el senyor Gil i Gil, professor de Dret de la Universitat de Saragossa.

Ha dit així mateix que aquesta tarda es tornaria a reunir el Ple del Tribunal per tal de signar la resolució acordada al matí.

Segons notícies que han pogut adquirir els periodistes de caràcter particular, sembla que en la votació han intervingut tots els vocals i tots han votat a favor de la competència del Tribunal a excepció de tres vocals. Sembla que els dissonants són els senyors Becerra, Pradera i un altre el nom del qual no s'ha pogut esbrinar.

Acompanyant el senyor Gil i Gil hi anirà el senyor Anglada, taquígraf del Tribunal.

Es proposen realitzar el viatge el més ràpidament possible i en ell prendrà declaració a tots els consellers de la Generalitat.

(Més informació a la pàgina 7)

Aquest número ha estat visat per la censura

INTERMEDI

Tres amics

En aquestes últimes setmanes hem tingut l'aveniment de veure estampats als diaris de Barcelona els noms de tres amics, de tres bells amics personals: el senyor Bernat i Duran i el senyor Ballarà.

Tots tres, pels respectius mèrits sens dubte, han passat a ocupar càrrecs, més o menys importants i duradors. El senyor Ballarà és assessor en qüestions de Treball; el senyor Bernat i Duran és cap del servei de Premsa de la Generalitat; el senyor Ballarà és d'una comissió relacionada amb afers bursatils o cosa per l'estil.

Tres homes modestos, però que te-

nen un nom ben guanyat. La nostra inalterable ideologia política no ens priva de saludar avui aquests tres amics, ni ens porta a discutir llur capacitat. Com podríem fer això nosaltres avui, si en anteriors aventures els han estat dedicades pàgines llargues? Era en temps de la dictadura del famós general Primo de Rivera que apareixien uns editorials a La Publicitat que portaven aquests epígrafs: Elogi de l'amic Ballarà, i Elogi de l'amic Bernat i Duran. No aparegué en aquell temps l'Elogi de l'amic Bernat i Duran; però ens plau d'escriure' ara nosaltres en aquest lloc.

L'amic Ballarà — Eduard Ballarà i Conillera — va fer les seves primeres armes polítiques al Centre Nacionalista Republicà que el pleat Jaume Carner presidia. Anys després, en la revolució de l'Esgerra catalana, Ballarà ingressà al partit radical. El nostre home conegué personalment Alexandre Lerroux, i en quedà enamorat per sempre.

«Jo governaré», deia i repetia Lerroux en aquell temps. «Lerroux governarà», deia i repetia Ballarà. No s'ho creia gairebé ningú. Però ells ho han encertat al capdavant. I així un raig de la solar claror alexandrina il·lumina actualment el nostre realisme i simpàtic de l'amic Ballarà.

L'evolució conservadora del lerrouxisme va ésser presentada per la perspectiva d'En Ballarà. És prou conegut aquell paràgraf d'un discurs seu: «Els radicals anem més enllà que els socialistes, i més enllà que els anarquistes; el nostre objectiu és la pau i la tranquil·litat de Barcelona».

Si els seus discursos de miting són bons, les seves conferències tècniques encara ho són més. En Ballarà, comerciant de vins, és l'autor dels productes derivats del most. Enmig de la seva dissertació, i com a prova de la bondat dels aludits productes, que ell fabrica, reparteix entre la concurrència uns bombons i uns dolços que la mel.

Bernat i Duran és una figura acreditada de la crítica teatral. Potser és el degà dels crítics barcelonins. Al principi, sota l'imperi de l'ortografia francesa, signava: Bernat i Durand. Més tard, fent honor a la seva catalanitat, signa amb la natural ortografia catalana.

Una vegada, un senyor tarragoní va afirmar que Bernat i Duran era el nou Izart. En efecte: allò que tenen de com Izart i Bernat és que tots dos nasqueren a la ciutat de Tarragona. Hi ha alguna diferència, però: mentre que Josep Izart, en el seu estil literari estava influït pels escriptors francesos del seu temps, Bernat i Duran manté el seu estil servent.

L'amic Bernat té encara altres excel·lències: és un bon redactor d'escriptures notariales, un causador incansable i un caçador de molt bon ull.

L'amic Ballarà, el de les barbes blanques, procedeix, com l'amic Ballarà, del vell Centre Nacionalista Republicà. Per una feblesa del seu cor tendre, Ballarà és deixat per regidor governatiu en temps de la dictadura. Però al cap d'una temporada es va repensar, i assegurada, ben incertament, que ell, per dins, era Ballarà de sempre.

Amic Ballarà, amic Bernat i Duran, amic Ballarà: ja veieu que ens recordem de vosaltres. Trenta anys d'història no s'oblidem en un dia. Tan amics com abans!

JOAQUIM ALEU

Els generals Goded, Fanjul i Franco, visiten el ministre de la Guerra dimissionari

Madrid, 17. — El senyor Hidalgo fou visitat avui al Ministeri de la Guerra pels generals Goded, Fanjul i Franco i pel coronel Pareja. Una vegada verificada la presa de possessió, el senyor Hidalgo fou acomiadat afectuosament pels caps i personal del Departament.

El general Franco a la sub-secretaria del Ministeri de la Guerra?

Madrid, 17. — Ha circulat la notícia, que fins ara no ha tingut confirmació, que el general Franco serà designat per a la sub-secretaria del Ministeri de la Guerra.

Visca la Inquisició!

Els càstics que demana «El Siglo Futuro»

El Siglo Futuro, diari arcaic, escrit, en el seu darrer número, el que segueix:

«Castigo a los verdugos; pero castigo mayor, más implacable y más severo a los educadores de esos verdugos. Castigo para la Prensa anticlerical que les ha inspirado el odio, castigo para los editores que han publicado libelos y revistas empapadas de insultos y calumnias. Castigo a los políticos y gobernantes que han permitido, y siguen permitiendo, esa siembra de odios contra los sacerdotes y religiosos.»

Si, vaja, que ho demani d'una vegada. El que vol és que torni la Santa Inquisició.

Incongruències

A conseqüència del suplicatori contra el senyor Ventosa i Roig, els diputats catalans que el passat dia 15 s'havien reintegrat al Parlament, acordaren el dia 16 —segons s'ha dit en tots els diaris— abstenir-se d'entrar al saló de sessions. La notícia no és nova d'avui, repetim. La donaven ahir tots els diaris en la corresponent informació telefònica de Madrid. Si la remarquem no és certament per la novetat, sinó per dir que, sovint, determinades actituds lògiques esdevenen incongruents per culpa de no haver seguit una línia de conducta recta i conseqüent. Els motius al·legats pels diputats que acordaren el dia 16 abstenir-se d'entrar al saló de sessions, no són nous, i causa estranyesa que, absent del Parlament el senyor Santaló cap de la minoria d'Esquerra, privat d'actuar el president del Partit, els quals són una mica més enllà del suplicatori i esmentem aquestes dues personalitats per concretar, hom no s'adoni fins ara que determinades actituds no són les més adients.

LES ELECCIONS FUTURES

La força de les dretes

Els incidents i les complicacions del darrer debat parlamentari han tornat a fer parlar els comentaristes de passadís i els periodistes sobre la possibilitat de la dissolució del Parlament de la República. Si la minoria de la Ceda i la minoria radical arribessin a no avenir-se, és evident que l'actual Cambra no podria funcionar i no hi hauria altra sortida legal que la celebració de noves eleccions generals a Espanya.

En aquestes eleccions es mostraria la força efectiva de les dretes i el senyor Gil Robles, amb un to d'home segur d'ell mateix i de la seva gent, ha declarat una pila de vegades que a ell no l'espanten unes eleccions immediates o pròximes. Creu, o almenys diu, que encara triomfarien més diputats cedistes dels que avui hi ha.

«Són sinceres aquestes manifestacions reiterades del senyor Gil Robles? Tenen un veritable fonament en la present realitat política i social d'Espanya? És tan i tan grossa la força de les dretes espanyoles?»

Anem-ho a veure...

Quan el senyor Gil Robles afirma que en unes noves eleccions encara sortirien més diputats dels seus, un hom pot remarcar que el líder de la dreta sinuosa s'absté de precisar el sistema electoral que ha de regir en les eleccions futures.

Aquest punt és essencial. En el cas que les eleccions es fessin amb el mateix sistema de les anteriors —sistema que fou una fatal equivocació del Govern Azala, com nosaltres ja hem dit tot seguit—, hauríem de reconèixer que podria tenir raó el senyor Gil Robles.

Tal com avui estan els Afuntaments —molts pocs dels quals són elegits pel poble— i tenint a la mà els ressorts governatius i els diners, les dretes espanyoles aniria a les eleccions amb un fort avantatge. Perdrien, amb tota seguretat, a Catalunya i a Bascònia. Però en la majoria de les altres terres tindrien

moltes probabilitats de guanyar. I amb el sistema majoritari de llista, la victòria de les dretes implicaria l'atacament de les esquerres, sobre tot si aquestes seguisin la tàctica suicida de la dipisó.

Un tal resultat no fóra, però, conseqüència veritable de la força de les dretes espanyoles. Seria degut, en molta part, a un sistema electoral que infla el nombre de diputats majoritaris i escanya el nombre dels minoritaris.

I bé: no es recorda el senyor Gil Robles que ell i els seus han defensat el sistema proporcional? En llur mà està l'implantar-lo. Si l'implanten, els caldrà rectificar els optimismes excessius. En l'actual Cambra, la Ceda i els radicals tenen un nombre de diputats molt superior al que els hauria tocat el dia 19 de novembre si en aquelles eleccions haguessin regit el sistema proporcional. En unes eleccions properes, fetes per aquest sistema, en les quals cada partit aniria pel seu compte, la Ceda treuria un important nombre de llocs; però els radicals quedarien reduïts a un parell de dotzenes, i gràcies. Els socialistes i les esquerres republicanes augmentarien considerablement. I la formació d'una majoria dretista seria ben difícil en les Cortes properes.

A. ROVIRA I VIRGILI

LA VISTA D'ADMISSIO DE LA QUERELLA CONTRA ELS CONSELLERS DE LA GENERALITAT. — (D'esquerra a dreta.) Els defensors senyors Jiménez Asua, Amadeu Hurtado, Ossorio i Gallardo i August Barcia

(Express Foto.)

DE MADRID ESTANT

MASSA FERVOR DE VICTORIA

DOS ESDEVENIMENTS ESPERATS

(Crònica del nostre redactor especial a Madrid, Alard Prats)

Dos esdeveniments esperats han tingut realitat en les darreres vint-i-quatre hores. Anteriorment apreciacions nostres els havien anunciat, fins amb l'exposició de circumstàncies dintre de les quals s'havien de desenvolupar. En retornar del camp el senyor President de la República, el debat polític agornat ha tingut efecte. Com a conseqüència, els senyors Samper i Hidalgo, en la sessió d'ahir a la tarda —divendres— no s'han assegut ja al banc blau. Ens plauria —i ho desitgem a l'arribar per a exhumar-ho en moment adequat— considerar els mitjans i les causes pels quals s'ha procedit a l'eliminació dels referits senyors del Gabinet. Ens plauria parlar també de l'actitud, en aquest respecte, del Partit Radical, i molt especialment de l'actitud del senyor Lerroux, cap del partit i cap del Govern actual. A la fi, després de grans esforços, conferències, cabales, anades i vingudes, el Gabinet ha allunyat el pes que desbordava els seus límits, segons paraules textuals del senyor Gil Robles. El qual, després d'una breu i intencionada intervenció, en l'aplicació de la sessió del dijous, va considerar oportú que entrés en el joc polític i parlamentari la seva coneguda proposició, per la qual es pretenia convocar la incompatibilitat moral de la Cambra amb els elements que participaven en el moviment revolucionari. Un home tan poc sospès de revolució com l'ex-ministre de la monarquia senyor Ventosa, en un discurs, que l'ambient mitjà de les Cortes actuals considerà nefand, pels ribets de liberalisme, encara que fos en la mínima expressió, que en ell s'acaven, exposà el perill de tals excomunions morals. I un altre perill, que també indicà, fou que a les forces que es sentien animades pel fervor d'una victòria sobre un ampli sector nacional, es torbava, fins a l'extrem de perdre la raó, quedar obsessionades per les jugades responents d'un triomf, la major apoteosi del qual és el comentari del fracàs. L'ex-ministre senyor Lara va concretar quelcom que planava a l'interior dels homes d'experiència política, en unes paraules serenes: «Cuando en contiendas como la pasada hay un vencedor, no se desangra sólo el vencido, sino también el vencedor».

Aquestes paraules, però, no podien menys d'ésser considerades per la minoria —i així va ocórrer— més que com a impertinents crides a un examen seri de consciència. Els vents bufaven en un altre quadrant. La proposició del senyor Gil Robles tenia un altre objecte. La signava ell en un moment, l'altre, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans.

La decisió ja es conegué: el senyor Lerroux es fa càrrec de la cartera de Guerra i el senyor Roig acumula damunt les seves patilles la responsabilitat de la d'Estat. La crisi no s'ha obert. Ni el Gabinet ha estat reorganitzat amb nous elements. Per què? Deixem la raó al temps.

Els uns asseguren que per tal que les designacions siguin més encertades, i els altres perquè un problema parcial no adquireixi major volum. És de creure que aquesta crisi, transitoriament resolta mitjançant l'arbitri de l'acumulació de carteres, sigui resolida, la vinent setmana, sense necessitat d'obertura de consultes, per qui pot obrir-les i tancar-les.

Així d'una banda, sense cap connexió amb les incidències polítiques són notes destacades del darrer dia de la setmana parlamentaria les intervencions dels senyors Miquel Maura i Diada Martínez Barrio. El senyor Maura ha pronunciat un magistral parlament ple d'emoció humana i d'autèntic patriotisme i sentit conservador. Atacs durs a la C.E.D.A., que l'habilitat dialèctica del senyor Gil Robles no va poder respondre. «Queréis seguir una política que siga adivinant el resolido de la guerra civil desatada? Pues pensad en vuestra actitud y seguid provocando una reacción tal que de todos nosotros, cuando se levante, no quede nada». El senyor Martínez Barrio va explicar la posició del seu partit, en els actuals moments i en els passats darrerament. No podia

res més que fixar la seva posició, la dels seus correligionaris i fer un debat eloqüència i claredat. Però el gran problema polític i moral que té plantejat el país no el va ni mentar. El debat començat seguirà el vinent diàlls. Estem en les primeres peralles. Segurament que el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans.

La decisió ja es conegué: el senyor Lerroux es fa càrrec de la cartera de Guerra i el senyor Roig acumula damunt les seves patilles la responsabilitat de la d'Estat. La crisi no s'ha obert. Ni el Gabinet ha estat reorganitzat amb nous elements. Per què? Deixem la raó al temps.

Els uns asseguren que per tal que les designacions siguin més encertades, i els altres perquè un problema parcial no adquireixi major volum. És de creure que aquesta crisi, transitoriament resolta mitjançant l'arbitri de l'acumulació de carteres, sigui resolida, la vinent setmana, sense necessitat d'obertura de consultes, per qui pot obrir-les i tancar-les.

Així d'una banda, sense cap connexió amb les incidències polítiques són notes destacades del darrer dia de la setmana parlamentaria les intervencions dels senyors Miquel Maura i Diada Martínez Barrio. El senyor Maura ha pronunciat un magistral parlament ple d'emoció humana i d'autèntic patriotisme i sentit conservador. Atacs durs a la C.E.D.A., que l'habilitat dialèctica del senyor Gil Robles no va poder respondre. «Queréis seguir una política que siga adivinant el resolido de la guerra civil desatada? Pues pensad en vuestra actitud y seguid provocando una reacción tal que de todos nosotros, cuando se levante, no quede nada». El senyor Martínez Barrio va explicar la posició del seu partit, en els actuals moments i en els passats darrerament. No podia

res més que fixar la seva posició, la dels seus correligionaris i fer un debat eloqüència i claredat. Però el gran problema polític i moral que té plantejat el país no el va ni mentar. El debat començat seguirà el vinent diàlls. Estem en les primeres peralles. Segurament que el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans.

La decisió ja es conegué: el senyor Lerroux es fa càrrec de la cartera de Guerra i el senyor Roig acumula damunt les seves patilles la responsabilitat de la d'Estat. La crisi no s'ha obert. Ni el Gabinet ha estat reorganitzat amb nous elements. Per què? Deixem la raó al temps.

Els uns asseguren que per tal que les designacions siguin més encertades, i els altres perquè un problema parcial no adquireixi major volum. És de creure que aquesta crisi, transitoriament resolta mitjançant l'arbitri de l'acumulació de carteres, sigui resolida, la vinent setmana, sense necessitat d'obertura de consultes, per qui pot obrir-les i tancar-les.

Així d'una banda, sense cap connexió amb les incidències polítiques són notes destacades del darrer dia de la setmana parlamentaria les intervencions dels senyors Miquel Maura i Diada Martínez Barrio. El senyor Maura ha pronunciat un magistral parlament ple d'emoció humana i d'autèntic patriotisme i sentit conservador. Atacs durs a la C.E.D.A., que l'habilitat dialèctica del senyor Gil Robles no va poder respondre. «Queréis seguir una política que siga adivinant el resolido de la guerra civil desatada? Pues pensad en vuestra actitud y seguid provocando una reacción tal que de todos nosotros, cuando se levante, no quede nada». El senyor Martínez Barrio va explicar la posició del seu partit, en els actuals moments i en els passats darrerament. No podia

res més que fixar la seva posició, la dels seus correligionaris i fer un debat eloqüència i claredat. Però el gran problema polític i moral que té plantejat el país no el va ni mentar. El debat començat seguirà el vinent diàlls. Estem en les primeres peralles. Segurament que el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans.

La decisió ja es conegué: el senyor Lerroux es fa càrrec de la cartera de Guerra i el senyor Roig acumula damunt les seves patilles la responsabilitat de la d'Estat. La crisi no s'ha obert. Ni el Gabinet ha estat reorganitzat amb nous elements. Per què? Deixem la raó al temps.

Els uns asseguren que per tal que les designacions siguin més encertades, i els altres perquè un problema parcial no adquireixi major volum. És de creure que aquesta crisi, transitoriament resolta mitjançant l'arbitri de l'acumulació de carteres, sigui resolida, la vinent setmana, sense necessitat d'obertura de consultes, per qui pot obrir-les i tancar-les.

Així d'una banda, sense cap connexió amb les incidències polítiques són notes destacades del darrer dia de la setmana parlamentaria les intervencions dels senyors Miquel Maura i Diada Martínez Barrio. El senyor Maura ha pronunciat un magistral parlament ple d'emoció humana i d'autèntic patriotisme i sentit conservador. Atacs durs a la C.E.D.A., que l'habilitat dialèctica del senyor Gil Robles no va poder respondre. «Queréis seguir una política que siga adivinant el resolido de la guerra civil desatada? Pues pensad en vuestra actitud y seguid provocando una reacción tal que de todos nosotros, cuando se levante, no quede nada». El senyor Martínez Barrio va explicar la posició del seu partit, en els actuals moments i en els passats darrerament. No podia

res més que fixar la seva posició, la dels seus correligionaris i fer un debat eloqüència i claredat. Però el gran problema polític i moral que té plantejat el país no el va ni mentar. El debat començat seguirà el vinent diàlls. Estem en les primeres peralles. Segurament que el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans.

La decisió ja es conegué: el senyor Lerroux es fa càrrec de la cartera de Guerra i el senyor Roig acumula damunt les seves patilles la responsabilitat de la d'Estat. La crisi no s'ha obert. Ni el Gabinet ha estat reorganitzat amb nous elements. Per què? Deixem la raó al temps.

Els uns asseguren que per tal que les designacions siguin més encertades, i els altres perquè un problema parcial no adquireixi major volum. És de creure que aquesta crisi, transitoriament resolta mitjançant l'arbitri de l'acumulació de carteres, sigui resolida, la vinent setmana, sense necessitat d'obertura de consultes, per qui pot obrir-les i tancar-les.

Així d'una banda, sense cap connexió amb les incidències polítiques són notes destacades del darrer dia de la setmana parlamentaria les intervencions dels senyors Miquel Maura i Diada Martínez Barrio. El senyor Maura ha pronunciat un magistral parlament ple d'emoció humana i d'autèntic patriotisme i sentit conservador. Atacs durs a la C.E.D.A., que l'habilitat dialèctica del senyor Gil Robles no va poder respondre. «Queréis seguir una política que siga adivinant el resolido de la guerra civil desatada? Pues pensad en vuestra actitud y seguid provocando una reacción tal que de todos nosotros, cuando se levante, no quede nada». El senyor Martínez Barrio va explicar la posició del seu partit, en els actuals moments i en els passats darrerament. No podia

res més que fixar la seva posició, la dels seus correligionaris i fer un debat eloqüència i claredat. Però el gran problema polític i moral que té plantejat el país no el va ni mentar. El debat començat seguirà el vinent diàlls. Estem en les primeres peralles. Segurament que el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans.

La decisió ja es conegué: el senyor Lerroux es fa càrrec de la cartera de Guerra i el senyor Roig acumula damunt les seves patilles la responsabilitat de la d'Estat. La crisi no s'ha obert. Ni el Gabinet ha estat reorganitzat amb nous elements. Per què? Deixem la raó al temps.

Els uns asseguren que per tal que les designacions siguin més encertades, i els altres perquè un problema parcial no adquireixi major volum. És de creure que aquesta crisi, transitoriament resolta mitjançant l'arbitri de l'acumulació de carteres, sigui resolida, la vinent setmana, sense necessitat d'obertura de consultes, per qui pot obrir-les i tancar-les.

Així d'una banda, sense cap connexió amb les incidències polítiques són notes destacades del darrer dia de la setmana parlamentaria les intervencions dels senyors Miquel Maura i Diada Martínez Barrio. El senyor Maura ha pronunciat un magistral parlament ple d'emoció humana i d'autèntic patriotisme i sentit conservador. Atacs durs a la C.E.D.A., que l'habilitat dialèctica del senyor Gil Robles no va poder respondre. «Queréis seguir una política que siga adivinant el resolido de la guerra civil desatada? Pues pensad en vuestra actitud y seguid provocando una reacción tal que de todos nosotros, cuando se levante, no quede nada». El senyor Martínez Barrio va explicar la posició del seu partit, en els actuals moments i en els passats darrerament. No podia

res més que fixar la seva posició, la dels seus correligionaris i fer un debat eloqüència i claredat. Però el gran problema polític i moral que té plantejat el país no el va ni mentar. El debat començat seguirà el vinent diàlls. Estem en les primeres peralles. Segurament que el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans.

La decisió ja es conegué: el senyor Lerroux es fa càrrec de la cartera de Guerra i el senyor Roig acumula damunt les seves patilles la responsabilitat de la d'Estat. La crisi no s'ha obert. Ni el Gabinet ha estat reorganitzat amb nous elements. Per què? Deixem la raó al temps.

Els uns asseguren que per tal que les designacions siguin més encertades, i els altres perquè un problema parcial no adquireixi major volum. És de creure que aquesta crisi, transitoriament resolta mitjançant l'arbitri de l'acumulació de carteres, sigui resolida, la vinent setmana, sense necessitat d'obertura de consultes, per qui pot obrir-les i tancar-les.

Així d'una banda, sense cap connexió amb les incidències polítiques són notes destacades del darrer dia de la setmana parlamentaria les intervencions dels senyors Miquel Maura i Diada Martínez Barrio. El senyor Maura ha pronunciat un magistral parlament ple d'emoció humana i d'autèntic patriotisme i sentit conservador. Atacs durs a la C.E.D.A., que l'habilitat dialèctica del senyor Gil Robles no va poder respondre. «Queréis seguir una política que siga adivinant el resolido de la guerra civil desatada? Pues pensad en vuestra actitud y seguid provocando una reacción tal que de todos nosotros, cuando se levante, no quede nada». El senyor Martínez Barrio va explicar la posició del seu partit, en els actuals moments i en els passats darrerament. No podia

res més que fixar la seva posició, la dels seus correligionaris i fer un debat eloqüència i claredat. Però el gran problema polític i moral que té plantejat el país no el va ni mentar. El debat començat seguirà el vinent diàlls. Estem en les primeres peralles. Segurament que el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans.

La decisió ja es conegué: el senyor Lerroux es fa càrrec de la cartera de Guerra i el senyor Roig acumula damunt les seves patilles la responsabilitat de la d'Estat. La crisi no s'ha obert. Ni el Gabinet ha estat reorganitzat amb nous elements. Per què? Deixem la raó al temps.

Els uns asseguren que per tal que les designacions siguin més encertades, i els altres perquè un problema parcial no adquireixi major volum. És de creure que aquesta crisi, transitoriament resolta mitjançant l'arbitri de l'acumulació de carteres, sigui resolida, la vinent setmana, sense necessitat d'obertura de consultes, per qui pot obrir-les i tancar-les.

Així d'una banda, sense cap connexió amb les incidències polítiques són notes destacades del darrer dia de la setmana parlamentaria les intervencions dels senyors Miquel Maura i Diada Martínez Barrio. El senyor Maura ha pronunciat un magistral parlament ple d'emoció humana i d'autèntic patriotisme i sentit conservador. Atacs durs a la C.E.D.A., que l'habilitat dialèctica del senyor Gil Robles no va poder respondre. «Queréis seguir una política que siga adivinant el resolido de la guerra civil desatada? Pues pensad en vuestra actitud y seguid provocando una reacción tal que de todos nosotros, cuando se levante, no quede nada». El senyor Martínez Barrio va explicar la posició del seu partit, en els actuals moments i en els passats darrerament. No podia

res més que fixar la seva posició, la dels seus correligionaris i fer un debat eloqüència i claredat. Però el gran problema polític i moral que té plantejat el país no el va ni mentar. El debat començat seguirà el vinent diàlls. Estem en les primeres peralles. Segurament que el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans.

La decisió ja es conegué: el senyor Lerroux es fa càrrec de la cartera de Guerra i el senyor Roig acumula damunt les seves patilles la responsabilitat de la d'Estat. La crisi no s'ha obert. Ni el Gabinet ha estat reorganitzat amb nous elements. Per què? Deixem la raó al temps.

Els uns asseguren que per tal que les designacions siguin més encertades, i els altres perquè un problema parcial no adquireixi major volum. És de creure que aquesta crisi, transitoriament resolta mitjançant l'arbitri de l'acumulació de carteres, sigui resolida, la vinent setmana, sense necessitat d'obertura de consultes, per qui pot obrir-les i tancar-les.

Així d'una banda, sense cap connexió amb les incidències polítiques són notes destacades del darrer dia de la setmana parlamentaria les intervencions dels senyors Miquel Maura i Diada Martínez Barrio. El senyor Maura ha pronunciat un magistral parlament ple d'emoció humana i d'autèntic patriotisme i sentit conservador. Atacs durs a la C.E.D.A., que l'habilitat dialèctica del senyor Gil Robles no va poder respondre. «Queréis seguir una política que siga adivinant el resolido de la guerra civil desatada? Pues pensad en vuestra actitud y seguid provocando una reacción tal que de todos nosotros, cuando se levante, no quede nada». El senyor Martínez Barrio va explicar la posició del seu partit, en els actuals moments i en els passats darrerament. No podia

res més que fixar la seva posició, la dels seus correligionaris i fer un debat eloqüència i claredat. Però el gran problema polític i moral que té plantejat el país no el va ni mentar. El debat començat seguirà el vinent diàlls. Estem en les primeres peralles. Segurament que el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans.

La decisió ja es conegué: el senyor Lerroux es fa càrrec de la cartera de Guerra i el senyor Roig acumula damunt les seves patilles la responsabilitat de la d'Estat. La crisi no s'ha obert. Ni el Gabinet ha estat reorganitzat amb nous elements. Per què? Deixem la raó al temps.

Els uns asseguren que per tal que les designacions siguin més encertades, i els altres perquè un problema parcial no adquireixi major volum. És de creure que aquesta crisi, transitoriament resolta mitjançant l'arbitri de l'acumulació de carteres, sigui resolida, la vinent setmana, sense necessitat d'obertura de consultes, per qui pot obrir-les i tancar-les.

Així d'una banda, sense cap connexió amb les incidències polítiques són notes destacades del darrer dia de la setmana parlamentaria les intervencions dels senyors Miquel Maura i Diada Martínez Barrio. El senyor Maura ha pronunciat un magistral parlament ple d'emoció humana i d'autèntic patriotisme i sentit conservador. Atacs durs a la C.E.D.A., que l'habilitat dialèctica del senyor Gil Robles no va poder respondre. «Queréis seguir una política que siga adivinant el resolido de la guerra civil desatada? Pues pensad en vuestra actitud y seguid provocando una reacción tal que de todos nosotros, cuando se levante, no quede nada». El senyor Martínez Barrio va explicar la posició del seu partit, en els actuals moments i en els passats darrerament. No podia

res més que fixar la seva posició, la dels seus correligionaris i fer un debat eloqüència i claredat. Però el gran problema polític i moral que té plantejat el país no el va ni mentar. El debat començat seguirà el vinent diàlls. Estem en les primeres peralles. Segurament que el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans, el debat defensat amb els seus mitjans.